

[Christmas Møller.]

paa den Maade efter at have hørt den Voldsomhed, hvormed det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal før vendte sig mod Regeringen, at det kunde være interessant at faa at vide, om det er den samme Sprogbrug, som de ærede Ministre og ærede Medlemmer har benyttet sig af under de fortrolige Forhandlinger om Forsvarsspørgsmaalet.

Det ser i alt Fald noget mærkeligt ud, at man har kunnet deltage i saadanne fortrolige Forhandlinger, baade om Militærspørgsmaalet og om Jordspørgsmaalet, og vi maa derfor have Lov til at sige, at der udover de enkelte Partiers Stilling er knyttet en offentlig Interesse hertil, og at man virkelig har Krav paa at vide, hvilken Stilling Partierne indtager. Jeg spørger da til Slut, om det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, vil bekræfte, at han er enig i den Forsvarspolitik, som der er givet Udtryk for i Aarene 1927—29, og om han ogsaa er enig i den Betragtning, at der overhovedet ikke i Sommerens Løb kan føres Forhandlinger, saaledes som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har givet Udtryk for.

Inden jeg gaar over til at fremsætte nogle Betragtninger angaaende Tillægsbevillingslovsforslaget og de økonomiske Forhold i det hele taget, vil jeg gerne gøre nogle ganske faa Enkeltbemærkninger.

Først vil jeg vedrørende Administrationen og hele dens Stilling sige, at jeg hører til dem, som i al Almindelighed ønsker at forsvare og værne Landets Embedsmænd, og at jeg ogsaa meget vel forstaar, at de skiftende Regeringer meget ofte har stillet sig paa dette Standpunkt, men jeg kan ikke lade være med ved denne Lejlighed at tilbageholde en Bemærkning om, at den Administration, som er vist paa visse Omraader, lader en hel Del tilbage at ønske.

Jeg tænker her paa den saakaldte Gothabank-Sag, som adskillige Medlemmer i dette høje Ting har beskæftiget sig med, og som har taget urimeligt meget af Folketingets Tid og foraarsaget de paagældende indenfor Gothabank-Selskabet mange Omkostninger. Efter min Opfattelse er de forsikrede i Gothabanken blevet behandlet paa en ganske forkert og uanstændig Maade; Sagen begyndte i 1924, og den er i Dag endnu ikke ført til Ende, og man har Indtryk af, at

en enkelt Embedsmand har ført en Kamp for at sætte sin Villie igennem.

Det Tab, som Staten eventuelt kan komme til at lide derigennem, at der er handlet forkert fra Forsikringsraadets Side, kan efter min Opfattelse ikke berettige, at Ministeriet ikke nu løser Koncessionsspørgsmaalet, og løser det saaledes, at Spørgsmaalet om Tab holdes for sig. Jeg vil derfor rette det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister — den højtærede Socialminister vil maaske være saa venlig at lade det gaa videre, han har jo ogsaa beskæftiget sig med denne Sag, som er blevet flyttet fra eet Ministerium til et andet —, om han vil give denne Koncession til det gensidige Selskab. Det er efter min Opfattelse fuldkommen uberegtiget, at man stadig holder dette Spørgsmaal hen.

Jeg vil dernæst fremhæve, saaledes som det ogsaa blev det forleden Dag, at vi heller ikke mener, det er administrativt rigtigt, at Embedet som Statsgældsdirektør holdes ubesat. Jeg vil endvidere have Lov til at fremhæve, at det heller ikke kan synes ganske rigtigt, at Landmandsbankens Afviklingsafdeling nu i overmaade lang Tid har været uden Formand, og jeg maa have Lov til at gaa ud fra, at Grunden til Udsættelsen ikke er den, at Ministeriet skulde ønske at træffe en Afgørelse, som det paa Forhaand maatte vide vilde kunne være Genstand for meget stærk Kritik fra Rigsdagens Side.

Jeg vil i samme Forbindelse have Lov til at spørge, om Finansministeren og i det hele Regeringen snart tænker paa at sælge Landmandsbankaktierne. Efter det gode Regnskab, Landmandsbanken afleverede, med den stærke Indflydelse, som den højtærede Udenrigsminister, den højtærede Justitsminister og ogsaa den højtærede Indenrigsminister har, og naar man betænker, hvorledes man fra radikal Side ønskede disse Aktier afhændet, vil jeg gerne have Lov til at spørge, om Tiden ikke snart er inde til at træffe Foranstaltninger i den Retning.

Jeg vil endelig blot spørge, om der er Overvejelser i Ministeriet med Hensyn til Indførelse af egentlig Sølvmonet, et Spørgsmaal, der gentagne Gange er rejst fra vor Side; det ærede Medlem Hr. Korsgaard har rejst det, det har senere været nævnt ogsaa af mig, og jeg tror, man har Lov til at hævde,